

žalovaný, že šlo o služební poměr na doživotí. Tomuto názoru však odporuje jeho vlastní korespondence. V dopisu ze dne 16. října 1930 psal žalovaný svědkyni T-ové, že bude konati službu podle svých nejlepších sil, poskytne-li mu postavení tytéž záruky, jako má nyní, totiž bude-li mítí jisté živobytí jakož i trvalé postavení. Žalovaný ani netvrdí, že byl ve svém dřívějším postavení ustanoven na doživotí. Výrazem »trvalé místo« nelze rozuměti ustanovení na doživotí a žalovaný tomu ani v tomto smyslu nerozuměl. To plyne i z jeho dopisu ze dne 8. listopadu 1930, v němž psal, že jest i jeho přáním, aby toto ustanovení bylo jeho druhým ale i posledním místem. V jakém smyslu použila svědkyně T-ová výrazu »životní postavení«, plyne z jejího dopisu ze dne 21. října 1930, v němž žalovanému sděluje: »Že toto místo jest životním postavením, jest jasné, měli jsme vždy všechny své lidi po desetiletí v domě, nyní jsou však staří a třeba je nahraditi«. Korespondence stran nevykládá slovo »trvalé postavení« pokud se týče »životní postavení« v tom smyslu, že by žalovaný (jeho manželka) byl na dobu života nevypověditelně ustanoven, nýbrž naopak, jsou tato slova vysvětlena tak, že tím mělo býti jen řečeno, že jde o místo na delší řadu let, čímž se obyčejně rozumí trvalé, životní postavení. Chtěl-li býti žalovaný ustanoven nevypověditelně na dobu života, musilo by to býti výslovně umluveno, čemuž však, jak vyplývá z korespondence, tak nebylo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jde v podstatě o výklad pojmu »životní postavení«, a tu jest přisvědčiti odvolacímu soudu, že tím nebyl ujednáán služební poměr na doživotí. Tímto výrazem se označuje jen hmotná stránka postavení, že se totiž hodí k založení existence, ale tím není ještě řečeno, že postavení to co do trvání má býti pro zaměstnance doživotní. Ustanovení na doživotí pokládá se u soukromého zaměstnance za ujednané jen, když to mezi stranami po zralé úvaze došlo výrazu tak jasné a tak zřetelně, že o tom nemůže býti pochybnosti, že obě strany takové ujednání skutečně zamýšlely (srov. rozh. sb. n. s. čís. 1498, 3927, 12359). O tom však lze v tomto případě zajisté pochybovati, a to tím spíše, když postavení dovolatele vyžadovalo, by se stále stýkal se svým zaměstnavatelem, a nelze proto předpokládati, že se tento chtěl vzdáti práva výpovědi, když jeho povahu ani neznal. Nebyla-li však smlouva ujednána na doživotí ani jinak na určitou dobu, jde o smlouvu na dobu neurčitou, jež mohla býti zrušena výpovědí podle posledního odstavce § 1158 obč. zák. Tomu nemohlo býti na překážku, že snad obě strany předpokládaly, že služební poměr potrvá několik roků, ovšem za předpokladu obapolné spokojenosti.

Čís. 13689.

Vyrovnačí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Osmidenní dodatečná lhůta § 67 vyr. ř. jest lhůtou hmotněprávní.

Jest ji počítati od doby, kdy doporučený dopis dlužníka došel tak, že mohl každou chvíli při průměrné opatrnosti podle § 1297 obč. zák. do

něho nahlédnouti. Byl-li dopis dodán do zamykací schránky dlužníka (§ 144 poštov. řádu z 22. září 1916 čís. 317 ř. zák.), jest již od této doby počítati běh osmidenní dodatečné lhůty, nikoliv teprve ode dne, kdy si dlužník dopis skutečně vyzvedl.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, Rv I 1257/34.)

Rozsudkem ze dne 9. ledna 1933 byla firma B. uznána povinnou zaplatiti firmě F. 1.994 Kč. Vyrovnací řízení zahájené o jmění firmy B., bylo potvrzeno dne 10. května 1933. Podle tohoto vyrovnání byla první 5% kvota splatná 1. června 1933. Firma B. byla vyzvána firmou F. doporučeným dopisem ze dne 22. června 1933 k zaplacení vyrovnací splátky do osmi dnů. Firma B. zaplatila však firmě F. žádanou kvotu teprve dne 4. července 1933, načež byla firmě F. usnesením ze dne 7. července 1933 povolena exekuce k vydobytí celé pohledávky 1.994 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se firma B. proti firmě F. nepřípustnosti exekuce, povolené usnesením ze dne 7. července 1933, tvrdíc, že jí byl dopis žalované ze dne 22. června 1933 doručen teprve dne 29. června 1933. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Důvody: Pro posouzení věci jest rozhodné, zjistiti den doručení dopisu žalované z 22. června 1933 žalující straně. V tom směru jest zjištěno dle potvrzení poštovního úřadu, že se tak stalo až 29. června 1933, kdy si majitel žalující firmy vyzvedl dopis na poště, kam dopis došel již dne 23. června 1933. Teprve tehdy žalující strana seznala obsah dopisu a teprve od tohoto dne začala jí běžeti osmidenní lhůta poskytnutá jí žalovanou podle § 67 vyr. ř. k dodatečnému zaplacení. Den, kdy dopis došel poštovnímu úřadu bydliště žalující strany pokud se týče kdy byl dán do zamýkatelné přihrádky žalující strany vyrozumívací lístek pošty o tom, že doporučený dopis došel, jest nerozhodný, vždyť podle § 146 pošt. ř. čís. 317/16 ř. z. činí vyzvedací lhůta v tomto případě týden počínaje pondělkem po doručení zásilky t. j. od 1. července 1933. Do tohoto dne měla žalující strana čas si dopis vyzvednouti a s tím musela žalovaná strana počítati. Ostatně žalobci byl dopis doručen dne 29. června 1933 a dlužnou částku zaplatil žalobce již dne 4. července 1933 nevyčkav ani do konce osmidenní lhůty. Z toho jest zřejmo, že nechtěl placení oddáliti (rozh. nejv. s. čís. sb. 8366). Žalující strana tedy zaplatila vyrovnací splátku včas v osmidenní lhůtě, pohledávka původní neobživla, žalovaná strana nemůže vésti exekuci pro celou pohledávku a bylo proto žalobě vyhověti. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: I když se připustí, že dopis došel do místa určení dne 23. června 1933 až po době, kdy si žalující firma dává z poštovní schránky vyzdvihovati dopisy, nebylo překážky, by si jej nevyzdvihla dne 24. června 1933, poněvadž nutno předpokládati, že si jako obchodnice posílá pro poštu nejméně jednou za den. S tímto dodáním dopisu, nejpozději dne 24. června 1933, mohla počítati žalovaná jak vzhledem k obyčejnému poštovnímu spojení i vzhledem k možnosti, že má žalobkyně poštovní schránku a že ji alespoň jednou denně vybírá. Tento požadavek alespoň jednoho vybírání schránky denně je odůvodněn obchodním postavením žalobkyně a jejím vlastním zájmem, by její korespondence nezůstala ležet. Pakli tedy žalobkyně nechala doporučený

dopis ležeti na poště až do dne 29. června 1933, ačkoli si jej mohla vyzvednout již dne 24. června 1933, nelze v tom spatřovati přehlédnutí nebo nedopatření, nýbrž je zřejmým úmysl, odsunouti následky dodání onoho dopisu, o jehož obsahu nemohla míti žalobkyně pochybnosti, uváží-li se, že první 5% kvotu 108 Kč splatnou dne 1. června 1933 žalované nezaplatila a že dopis byl zaslán doporučeně (§ 67 vyr. ř.). V § 67 vyr. ř. není řeči o tom, že se osmidenní lhůta tam uvedená má počítati až od vyzvednutí doporučeného upomínacího dopisu, je tam předepsána jen doporučená listovní upomínka. Lhůta k vyzvednutí dopisu, o níž se napadený rozsudek zmiňuje, má význam jen pro poměr žalující strany k poštovnímu úřadu a proto není odůvodněn úsudek prvního soudu, že žalovaná musila s touto lhůtou počítati, zejména, ano nebylo ani tvrzeno, že žalovaná strana věděla o tom, že žalobkyně používá poštovní schránky. Jest tudíž počítati osmidenní lhůtu k placení již ode dne 24. června 1933, takže končila dnem 2. července 1933, tedy dva dny předtím, než žalobkyně kvotu zaplatila, čímž jsou dány předpoklady pro vznik následků nesplnění vyrovnání podle § 67 vyr. ř., to tím spíše, ana žalobkyně ani netvrdila, že jí bylo znemožněno, vyzdvihnout si dopis v době od 24. do 28. června 1933. Z toho všeho je zřejmo, že žalobkyně měla dosti času k placení první kvoty že si měla dopis vyzdvihnouti nejpozději dne 24. června 1933, že tudíž nelze u ní mluvit o nedopatření nebo přehlédnutí, a že pro nedodržení lhůty jí žalovanou stranou povolené oživla celá pohledávka žalované, k jejímuž vydobytí jí byla povolena exekuce, a že tudíž námitky žalobkyně proti nároku žalované z exekučního titulu jsou bezpodstatné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

K dovolacímu důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. jest uvést, že osmidenní dodatečná lhůta § 67 vyr. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. jest lhůtou hmotně-právní a počátek její jest posuzovati podle občanského zákona, jenž vychází z teorie přijímací, jak plyne z § 862 a) obč. zák., jenž praví, že se přijetí návrhu stalo včas když prohlášení došlo navrhovateli v přijímací době. Obdobně (§ 7 obč. zák.) jest počítati osmidenní dodatečnou lhůtu § 67 vyr. ř. od doby, kdy rekomandovaný dopis dlužníka došel, to jest, když ho došel tak, že mohl každou chvíli při průměrné opatrnosti podle § 1297 obč. zák. do něho rahlédnouti. Právem vyslovuje odvolací soud názor, že žalobce mohl tak učiniti a mohl si vyzvednouti doporučený dopis došlý poštovního úřadu 23. června 1933 hned 24. června 1933 ze zamykací schránky (§ 144 poštov. řádu z 22. září 1916 čís. 317 ř. z.) a že od té doby jest počítati běh osmidenní dodatečné lhůty, a stačí poukázati na správné odůvodnění napadeného rozsudku s dodatkem, že opačný názor prvního soudu, že počátek této lhůty připadá na den, kterého si příjemce teprve dopis skutečně vyzvedl, by vedl k neoprávněnému důsledku, že příjemce by si mohl libovolně dodatečnou lhůtu sám prodloužiti a účinky § 67 vyr. ř. dokonce zmařiti tím, že by si dopis ve vyzvedací lhůtě stanovené v § 146 poštovního řádu vůbec podle § 147 čís. 2 pošt. řádu nevyzvedl a docílil by toho, že dopis se

stal podle § 146 čís. 1 druhá věta pošt. řádu vůbec nedoručitelným. Z toho plyne, že nezáleží na tom, zda žalobce měl zřejmý úmysl odsunouti následky nedodání dopisu, nýbrž že stačí, že nedbal průměrné opatrnosti, a jest proto bezpodstatnou výika, že odvolací soud neodůvodnil svůj názor, že žalobce měl takový zřejmý úmysl ač není prý ve spisech pro to podkladu.

Čís. 13690.

Vyrovnačí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Nelze odporovati ve vyrovnacím řízení rozhodnutí, kterým bylo věřiteli hlasovací právo přiznáno.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, R II 276/34.)

Vyrovnačí komisař přiznal bance L. hlasovací právo. Rekursní soud odmítl rekurs vyrovnacích věřitelů. **Důvody:** Bylo-li hlasovací právo některého z věřitelů ve vyrovnacím řízení popřeno jiným věřitelem, jest postup v otázce této upraven předpisem § 52 vyr. ř., podle něhož věřitel prozatím hlasuje. Předpis tento jest závazný a důsledkem toho stížnost bezpředmětná.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu týchž vyrovnacích věřitelů do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Napadeným usnesením odmítl rekursní soud právem rekursy vyrovnacích věřitelů do usnesení vyrovnacího komisaře, kterým přiznal bance L. hlasovací právo pro její přihlášenou pohledávku ve vyrovnacím řízení, i když nelze schváliti důvody, z nichž tak učinil. Pro vyrovnací řízení platí, pokud vyrovnací řád nemá zvláštních předpisů, obdobně předpisy řádu konkursního (§ 70 vyr. ř.). O přípustnosti opravného prostředku proti rozhodnutí, kterým bylo věřiteli přiznáno hlasovací právo ve vyrovnacím řízení, nemá vyrovnací řád předpisu, ježto předpis odst. (3) § 52 vyr. ř. upravuje přípustnost opravného prostředku jen pro případ, že věřiteli bylo hlasovací právo odepřeno. Pro případ prv uvedený platí proto obdobně předpis § 94 konk. ř.; z toho vyplývá, že nelze odporovati ve vyrovnacím řízení rozhodnutí, kterým bylo věřiteli hlasovací právo přiznáno. Byl tudíž rekurs do usnesení prvního soudu ze dne 13. března 1934 nepřipustným a bylo jej proto odmítnouti. Předpisu § 192 odst. 2 konk. ř. nelze obdobně (§ 70 vyr. ř.) použítí, ježto toto ustanovení platí jen, není-li v konk. řádě pro ten který případ zvláštního jiného předpisu, čemuž vzhledem k ustanovení § 94 konk. ř. tak není.